

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/18/2021
Identifikačné číslo spisu: 8811200682
Dátum vydania rozhodnutia: 24.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Holíč
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8811200682.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu R. Q., bývajúceho v Q., Y. Č.. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Ľubošom Bajuzžikom, advokátom, so sídlom v Humennom, Nám. slobody 2, proti žalovanému K. R. C., bývajúcemu v Č. XXX, zastúpenému Advokátska kancelária - JUDr. Stanislav Kaščák, s.r.o., so sídlom vo Vranove nad Topľou, ul. 1. mája 1246, IČO: 47 245 034, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Stanislav Kaščák, o zaplatenie 3 362,54 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 9C/10/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. júna 2020, sp. zn. 17Co/137/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej aj „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 20. októbra 2017, č. k. 9C/10/2011-208 zamietol žalobu (vylúčenú na samostatné konanie právoplatným uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou z 18. februára 2010, č.k.: 9C/19/2006-224), ktorou sa právna predchodkyňa žalobcu domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 2 412,53 eur za drevnú hmotu aj s 10 % úrokom z omeškania ročne od 1.1.2004 do zaplatenia a náhrady za užívanie pozemkov v sume 950,01 eur s úrokom z omeškania vo výške 13 % od 1.1.2003 zo sumy 316,67 eur ročne do zaplatenia, vo výške 12 % od 1.1.2004 zo sumy 316,67 eur ročne až do zaplatenia a vo výške 8 % od 1.1.2005 zo sumy 316,67 eur ročne až do zaplatenia, ako aj povinnosti zaplatiť trovy tohto konania vo výške 226,85 eur. Žalobkyni zároveň uložil povinnosť nahradiť trovy žalovanému v celom rozsahu.

1.1. Žalobu žalobkyňa odôvodnila tým, že v čase jej podania (z 28. decembra 2005) žalovaný najmenej tri roky užíval časť pozemkov z parcel č. XXX, XXX a XXX zapísaných na LV č. XXX, k. ú. Č., ktorých je vlastníčkou, uplatnila si preto nájomné 30,-Sk ročne za 1 m², pričom strany sa zhodli na celkovej výmere parcel 318 m². V ďalšom si uplatnila náhradu za drevnú hmotu od žalovaného, keď dňa 10. marca 2003 bolo vydané stanovisko Štátnej ochrany prírody SR, regionálna správa ochrana prírody a krajiny Prešov a ona dala k výrubu súhlas s tým, že jej žalovaný uhradí hodnotu drevnej

hmoty. Jednalo sa o 24 m³ piliarskej guľatiny po 1.200,-Sk spolu 28.800,-Sk a 54,85 m³ po 800,-Sk spolu 43.880,-Sk, spolu 72.680,-Sk (2 412,53 eur).

1.2. Počas konania žalovaný voči obom nárokom vzniesol námietku premlčania. Súd posúdil prvý nárok žalobkyne ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia s tým, že žalovaná suma pokrýva obdobie rokov 2002, 2003 a 2004. Výkonaným dokazovaním mal preukázať, že žalovaný mal v tom čase nehnuteľnosti v nájme od Slovenského pozemkového fondu, užíval ich v rozsahu totožnom s T. Y. a uhrádzal nájomné. Žalobkyňa bola výlučnou vlastníčkou nehnuteľností len v rozsahu 3/16, zvyšný podiel 13/16 získala až v roku 2005 vyhlásením o vydržaní vlastníckeho práva (s účinkami k 1.1.2001). Keďže žaloba bola podaná na súd až 28.12.2005, pri uplatnení dvojročnej premlčacej doby (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) súd posúdil nárok žalobkyne čiastočne za premlčaný. Vo vzťahu k obdobiu od 28.12.2003 do 28.12.2004 u žalovaného nezistil zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie, nakoľko žalobkyňa v tom čase bola podielovou spoluvlastníčkou a žalovaný uhrádzal nájomné subjektu, s ktorým mal uzatvorený zmluvný vzťah. K uplatnenému nároku za výrub stromov žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno v tom, že k nemu došlo v roku 2004 (a nie v roku 2003 ako tvrdil žalovaný), považoval ho preto za premlčaný.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie právnej predchodkyne žalobcu (zomrelej počas odvolacieho konania) rozsudkom z 25. júna 2020, sp. zn. 17Co/137/2018 rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavej časti o zaplatenie sumy 2 626,48 eur s 6 % úrokom z omeškania od 24.2.2006 do zaplatenia zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2 626,48 eur s 6 % úrokom z omeškania od 24.2.2006 do zaplatenia (§ 388 CSP), v prevyšujúcej časti rozsudok potvrdil a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

2.1. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav veci, nesprávne sa zamerlal len na posúdenie námietky premlčania vo vzťahu k uplatnenému nároku, preto vo veci nariadil pojednávanie a dokazovanie doplnil. Zistil, že námietka premlčania žalovaného vo vzťahu k nároku za užívanie pozemkov je čiastočne dôvodná. Za obdobie január až november 2003 a za obdobie od 1.12.2003 do 26.12.2003 považoval nárok žalobcu za premlčaný zhodne so závermi súdu prvej inštancie, nakoľko dvojročná subjektívna premlčacia doba uplynula 27.12.2005. Správnosť rozhodnutia konštatoval aj vo vzťahu k nároku uplatnenému za rok 2005, nakoľko od 1.1.2005 žalobkyňa prenajala pozemky spoločnosti E. Y., L..C..I., ktorá jej za prenájom platila a žalovaný tak v rozhodnom období nezískal bezdôvodné obohatenie. V tejto časti výrok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je premlčaný do výšky náhrady v období od 27.12. do 31.12.2003 a za rok 2004. Pri jej určení vychádzal z tzv. primeranej peňažnej náhrady v rozsahu zodpovedajúcom bezdôvodnému obohateniu. Použil pre jej stanovenie v tom čase platný právny predpis, vyhlášku Ministerstva financií SR o cenách stavieb, pozemkov, trvalých porastov, úhradách za zriadenie práva osobného užívania pozemkov a náhradách za dočasné užívanie pozemkov, vykonávací predpis k zákonu č. 127/1991 Zb. a č. 330/91 Zb., ktorá ustanovovala cenu 20 Sk za m². Pokiaľ žalovaný namietal, že jeho nájom pre Slovenský pozemkový fond bol 1 Sk za m², súd ho považoval za neadekvátny vzhľadom na charakter využitia - uskladnenia drevnej hmoty a podnikanie žalovaného. Konštatoval, že reálny dôkaz o náhrade žalovaný nepredložil, preto s prihliadnutím na vyhlášku a výšku náhrady, ktorú žalobca uhrádzal pred 10 rokmi v sume 9,60 Kčs za m², považoval sumu 20 Sk za m² za primeranú. Výšku náhrady v období od 27.12. do 31.12.2003 a za rok 2004 súd stanovil za užívanie 318 m² nehnuteľností, v sume 6445,48 Sk (213,95 eur), vo zvyšku považoval žalobu za nedôvodnú a jej zamietnutie v tejto časti potvrdil. Úroky z omeškania boli v tom čase stanovené na 6% ročne, preto za uplatnené úroky z omeškania za obdobie od 1.1.2004 do zaplatenia a od 1.1.2003 do zaplatenia o výške 12% a 13% nie je nárok daný, a aj v tejto časti považoval nárok prvoinštančným súdom správne zamietnutý. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobkyňa nebola v rokoch 2003, 2004 a 2005 výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, odvolací súd poukázal na to, že sa stala vlastníčkou aj zvyšných 13/16-in k 1.1.2005, čo bolo deklarované Notárskou zápisnicou z 31.5.2005. Uvedenú námietku považoval odvolací súd preto za bezdôvodnú.

2.2. Vo vzťahu k nároku za drevnú hmotu, odvolací súd dospel k záveru, že k výrubu topoľov došlo v marci 2004, právna predchodkyňa o výrube vedela, finančné prostriedky však boli vyplatené Slovenskému pozemkovému fondu, preto tento nárok nemožno podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka považovať za premlčaný. Za dôkaz svedčiaci o okolnostiach roku výrubu považoval odvolací

súd (na rozdiel od súdu prvej inštancie) podanie Obecného úradu S. z 13.1.2005, v ktorom na žiadosť žalovaného povolil žalovanému náhradnú výsadbu do 31.5.2005, pretože výrub stromov sa uskutočnil v marci 2004. Pokiaľ žalovaný predložil dodací list vystavený S. U. zo dňa 22.11.2003, z ktorého vyplýva, že vyrúbal 30 stromov, 3 stromy nezrezal a žalovaný tvrdil, že išlo o zmluvu o dielo, tá podľa názoru odvolacieho súdu nie je dôkazom svedčiacim o momente výrubu týchto stromov. Podľa tvrdenia žalobcu a podľa čestného prehlásenia Ľ. U. v roku 2003, S. U. len pomáhal Ľ. U. pri poreze topoľov a žalovanému žiadne dodacie listy nevystavoval. Ďalší vypočutí svedkovia hovorili o výrube stromov v roku 2004 alebo sa k roku nevedeli vyjadriť. Výška náhrady za topole, vyčíslená žalobcom, spochybňovaná žalovaným nebola. Nakoľko žalobca výšku vyčísľil podľa noriem a cenníka platného pre ocenenie obdobného dreva, v sume 2 412,53 eur, preto v tejto časti odvolací súd prvoinštančný rozsudok zmenil a žalobe ako dôvodne uplatnenej spolu s nárokom na úroky z omeškania v uplatnenom rozsahu, vyhovel. O nároku na náhradu trov rozhodol podľa § 396 ods. 1 a ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“). Namietal, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Tento postup spočíva v nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu a to v opakovaní dokazovania, porušení dvojinštančnosti konania a následne chybných skutkových zisteniach. V tejto súvislosti namietal: a) žalobca ani jeho právna predchodkyňa nepreukázali vlastníctvo k vyrúbaným stromom, b) odvolací súd pri množstve, hodnote dreva vychádzal len z údajov označených žalobcom, nevzal do úvahy dôkaz - dodací list č. X/XXXX vystavený S. U., ktorý stromy vyrúbal a zároveň predložil od neho dovolaciemu súdu čestné vyhlásenie z 8.7.2020, c) namietal nedostatok pasívnej legitímácie vo vzťahu k nároku na bezdôvodné obohatenie za užívanie pozemku, ktorý žalovaný užíval na základe nájomnej zmluvy s treťou osobou, d) odvolací súd nesprávne z vykonaných dôkazov vyhodnotil rok výrubu stromov, o čom svedčí dodací list č. X/XXXX ako aj čestné prehlásenie Y. H. z 28.8.2020, e) nesprávne považoval žalobkyňu za výlučnú vlastníčku pozemkov, f) na výšku náhrady za užívanie pozemku aplikoval nesprávny právny predpis. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že sa potvrdzuje rozsudok prvej inštancie v plnom rozsahu.

4. Žalobca vo vyjadrení považoval dovolanie za nedôvodné, navrhol ho zamietnuť, pričom si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej

strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

9. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. V danom prípade žalovaný namietal v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP, že odvolací súd bezdôvodne vykonával vo veci ďalšie dokazovanie a porušil zásadu dvojinštančnosti konania.

11. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP). Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám (§ 384 ods. 1 CSP). Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP).

12. Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že ak odvolací súd v rámci preskúvania rozhodnutia súdu prvej inštancie dôjde k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie zopakuje. Uvedená povinnosť odvolacieho súdu vyplýva z princípu priamosti, ktorý v tomto prípade znamená, že odvolací súd nemôže dôkazy vykonané súdom prvej inštancie sám len prehodnotiť. O nové hodnotenie dôkazov ide tam, kde má odvolací súd iný názor na spoľahlivosť dôkazného prostriedku. Zároveň, ak chce odvolací súd vstúpiť do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je rozhodnutie súdu prvej inštancie založené, obligatórne musí byť nariadené odvolacie pojednávanie (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1279, 1287).

13. Z obsahu spisu je zjavné, že právna predchodkyňa žalobcu namietala v podanom odvolaní nesprávnosť skutkových záverov. Odvolací súd vzhľadom na to, že súd prvej inštancie k meritu veci nezistil náležitým spôsobom skutkový stav a zameral sa len na posúdenie námietky premlčania vo vzťahu k uplatnenému nároku, nemohol rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a doplnenia dokazovania. Na pojednávaniach pred odvolacím súdom boli prítomné obe strany sporu, ktoré mali možnosť aktívne sa na pojednávaní zúčastňovať a realizovať všetky procesné práva, vrátane práva navrhnúť vykonanie dôkazov, ako aj práva vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu. Porušením zásady dvojinštančnosti konania nie je, ak odvolací súd dospeje k odlišným skutkovým a právnym záverom než súd prvej inštancie. Uvedená dovolacia námietka preto vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá.

14. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nie je spôsobilá založiť ani námietka žalovaného týkajúca sa nesprávneho hodnotenia súdom vykonaného dokazovania a nesprávnosti skutkových zistení. Neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a ani nesprávnosť týkajúca sa hodnotenia dôkazov súdom nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považovaná za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, pričom ani po prijatí nových procesných kódexov sa na aktuálnosti týchto záverov nič nezmenilo (pozri R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia dovolacieho súdu, napríklad sp. zn. 2Cdo/130/2011, 3Cdo/248/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. V

preskúmanej veci však o takýto extrémny prípad nejde.

14.1. Dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy a v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon. Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu (čl. 15 Základných princípov CSP). Rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie strán sporu. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (pozri napr. aj judikáty R 37/1993 a R 125/1999), čo nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Rozsah vykonaného dokazovania nie je závislý od vôle sporových strán. V opačnom prípade by okrem iného mohlo dochádzať k rozsiahlym prietahom v konaní, nakoľko by súd nemal oprávnenie odmietnuť ani vykonanie takých dôkazov, ktoré k ustáleniu skutkových okolností prejednávanej veci nevedú, dokonca ho maria.

14.2. V danej veci z rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplývajú žiadne deficity v dokazovaní, namiatané žalovaným v dovolaní. Odvolací súd v rozhodnutí náležite vysvetlil, z akých dôkazov vychádzal a ktoré považoval za smerodajné pri ustálení hodnoty náhrady za výrub dreva, žalovaný v tejto súvislosti žiadne odvolacie námietky nevzniesol (bod 22.). Odôvodnil, prečo nevychádzal pri rozhodnutí z dôkazu predloženého zo strany žalovaného (dodací list vystavený S. U.) a zároveň odôvodnil, z ktorých dôkazov vychádzal pri konštatovaní, že nárok žalobcu na náhradu za drevnú hmotu nie je premlčaný (bod 21.). Rovnako sa dostatočne vyjadril aj k odvolacej námietke týkajúcej sa vlastníctva žalobcu resp. jeho právnej predchodkyne k predmetným pozemkom (bod 20.). Pokiaľ dovolateľ namietal, že odvolací súd neskúmal vlastníctvo žalobcu k vyrúbaným stromom a neposúdil čestné vyhlásenie S. U. a Y. H. z roku 2020, ide o nepripustné novoty, ktoré neboli predmetom samotného odvolania.

14.3. Pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, ku ktorým dospeli súdy nižšej inštancie, pretože dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolací súd nie je treťou inštanciou, a preto sa dovolaním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

15. Rovnako prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

17. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.